

[Svend Erik Sørensen.]

trods alt socialt retfærdigt og i overensstemmelse med vort programs grundidé, når det gælder at støtte de svage i vort samfund.

Jørgen Jensen (DKP):

Ja, normalt er der jo næsten ingen grænser for den deltagelse, man viser de ledige: man taler meget om den psykiske virkning af at være arbejdsløs — dette med at være sat udenfor — men når man hører debatten her, hvor der skal tages konkret stilling, er det, ligesom det glemmes.

Hvordan tror man det virker på de 140.000 arbejdsløse, når man ved udvalgsbehandlingen og her fra folketingets talerstol taler, som om det var mennesker, der ikke ønskede at være med til at yde noget i den fælles arbejdsindsats? Det er i virkeligheden det, man siger. Man siger: hvis man virkelig giver dem fuld erstatning for det, de har sat til ved arbejdsløsheden, vil de unddrage sig arbejde. Ikke alene kræver det en dokumentation, men bør man ikke også være så ærlig, at man, ud fra de oplysninger man har, erkender omfanget af det problem, man her lægger frem? Vi ved alle, at der er mennesker, der er skadet af det samfund, vi lever i, mennesker, som ikke har kunnet holde til ræset, og jeg kan godt sige: vi ved udmærket godt i arbejdsløshedskasserne, at der er mellem $\frac{1}{2}$ og 1 pct. af dem, der modtager understøttelse, som ikke kan klare sig ude på arbejdsmarkedet og derfor måske vil unddrage sig at blive sendt i arbejde. Det er størrelsesordenen, og det er et spørgsmål, om ikke vi skal erkende, at i det samfund, vi har, må der også være en sådan spildprocent. Men her skærer man over én kam og siger: hvis vi giver dem mere i understøttelse, vil de ikke ud at arbejde. Det er jo ikke rigtigt; det er rigtigt, at der finder misbrug sted af arbejdsløshed, men det er ikke fra de arbejdsløses side, det er fra de borgerlige partier, som kynisk bruger arbejdsløsheden som politisk pressionsmiddel.

Det så vi ved optakten til overenskomstforhandlingerne, hvor den tidligere regering hver eneste aften i radio og fjernsyn sagde: denne overenskomstsituation er noget helt andet: nu drejer det sig ikke om at fravriste arbejdsgiverne indrømmelser, nu drejer det sig om, at de, der er i arbejde, holder igen, således at de andre kan komme i arbejde;

det var det, man sagde. Men de, der kender lidt til udviklingen i de seneste måneder, ved, at Arbejdsgiverforeningen kynisk siger nej til ethvert krav eller ethvert forslag om indrømmelser med henvisning til de arbejdsløse. Jo, det misbruges, men det misbruges ikke af de arbejdsløse.

Der er to måder, man kan anskue de arbejdsløse på. Den ene er den, at det er mennesker, der unddrager sig fællesskabet og ikke vil være med til at arbejde — og så er det selvfølgelig rigtigt, man ikke skal give dem understøttelse. Men det er nu min opfattelse, at det er forkert. Det, der sker, er, at man her får nogle tilfældige mennesker til at bære byrden af en forkert politik, at man ønsker at rette op på den økonomiske situation, der er skabt i dette land, ved at lade nogle enkelte undgælde, og derfor er vor principielle holdning den, at der skal ydes fuld erstatning til de arbejdsløse.

Derfor har vi stillet nogle ændringsforslag til det, der er lagt frem fra regeringens side, for vel er det et skridt på vejen, og vi vil sikre dets gennemførelse, men vi vil også prøve på at forbedre det ved at stemme for ændringsforslagene i betænkningen fra SF og VS og så naturligvis for de ændringsforslag, vi selv har stillet.

Må jeg lige sige til hr. Ninn-Hansen, som taler om de 85 pct.: nej, det gælder ikke mere; i dag ville det være meget enkelt at komme hen til, at det alene var medlemmerne selv, der betalte understøttelsen, hvis blot man fik arbejdsløshedstallet ned. I dag er det sådan, at man betaler et fast beløb, uanset om der er $\frac{1}{2}$ pct., eller der er 14 pct. arbejdsløse, fra de forsikredes side, og det er vel rigtigt, at i dag må staten yde noget mere, fordi vi har så høj en procent, men det kunne man bedst ændre ved at sikre, at arbejdsløshedstallet gik ned.

Som sagt er vor principielle stilling den, at man skal yde fuld erstatning, og derfor har vi stillet vort ændringsforslag nr. 1, hvor vi taler om, at beregningsgrundlaget for højden af dagpengebeløbet må være det enkelte fags gennemsnit i hovedstaden; det gør vi ud fra den kendsgerning, at det skulle give mulighed for, at man fik fuld erstatning.

Må jeg i den forbindelse sige, at når man taler om normallønssatser og deres højde, skal man stadig væk erindre sig, at det er